

Hoofdstuk 1

Diep in gedachten liep Tamara door de drukke winkelstraat. Ze zag niet veel van de kleurige zomermarkt om haar heen. Ze vond het leven op dit moment helemaal niet zo zomers en vrolijk. Misschien was het toch niet zo'n goed idee geweest om naar Nederland terug te komen. Het was hier zo troosteloos en koud vergeleken met het zonovergoten Ibiza, dat ze drie jaar lang haar thuis genoemd had. Maar op Ibiza had ze nu ook even niets meer te zoeken. Het idee dat ze Carlos daar tegen kon komen met een van zijn andere aanbidders, stond haar niet bepaald aan. Toch was ze na de afgelopen paar dagen tot de conclusie gekomen dat het meer gekwetste trots was, dan een gebroken hart.

Carlos was een knappe man, romantisch en vol passie, een echte Zuid-Europeaan. Hij was helaas ook een klaploper, die profiteerde van de vrouwen die hij het hof maakte. Ze had genoten van zijn aandacht, maar daar kwam een einde aan toen ze zwanger bleek te zijn. Tegen beter weten in had ze gehoopt dat hij zou veranderen, dat hij er blij mee zou zijn. Maar hij had niet eens de moeite genomen haar voor te liegen. Hij had gevraagd of ze het weg zou laten halen, en toen ze daar ontkennend op antwoordde, was hij simpelweg vertrokken. Met de inhoud van haar portemonnee. Tamara schrok toen ze nogal hard tegen iemand op botste.

Een mannenstem vroeg nors: "Zeg, kun je niet uitkijken?"

"Jij zag mij blijkbaar ook niet!"

Ze keek de man nijdig aan, maar toen veranderde haar gezichtsuitdrukking in verbazing.

"Hugo?"

De man keek haar onderzoekend aan. Een glimlach verhieldde zijn gezicht.

"Tamara! Ben jij het echt? Wat is dat lang geleden!"

Ze knikte. "Bijna twintig jaar."

"Jij zat toch in het buitenland?"

"Ja, ik ben eigenlijk voor het eerst sinds al die jaren terug in Nederland. En hoe is het met jou... en Lizet?"

"Lizet is overleden." Het klonk kortaf.

"Het spijt me, dat wist ik niet."

"Dat kon je ook niet weten. Zeg, heb je tijd om samen wat te gaan drinken? Kunnen we misschien even bijpraten."

"Even? Twintig jaar is een hoop bijpraten. Maar ik heb de tijd."

Ze liepen een zijstraat in en vonden een gezellig eethuisje. Ze gingen zitten aan een tafeltje in een stil hoekje en bestelden koffie.

Tamara keek naar Hugo's vertrouwde gezicht. Hij was iets dikker geworden sinds ze hem voor het laatst zag en er waren iets meer lijntjes in zijn gezicht. Maar ze herkende nog veel van de eenentwintigjarige jongen waar ze zo verliefd op geweest was in hem.

Ze merkte dat hij haar al even intens zat aan te staren en schoot in de lach.

"Ik ben wat ouder geworden. De zeventienjarige jeugd is er wel af nu."

"Je ziet er geweldig uit. Bruin. Je was zeker in een zonnig soort buitenland."

"De laatste drie jaar zat ik op Ibiza."

"Klinkt goed. Waarom ben je teruggekomen?"

Ze zuchtte. "Geen fijn verhaal, tamelijk standaard wel. Ik had een vriend, werd zwanger en toen ging hij weg."

“Hield je van hem?”

“Ik dacht van wel, maar voor ik tegen je aan liep, was ik juist aan het bedenken dat ik meer last heb van gekwetste trots, dan van een gebroken hart.”

“Waren jullie al lang samen?”

“Een half jaar pas.”

“Ben je ooit getrouwd geweest?”

“Nee. Er was niemand die....” Ze slikte de woorden die ze had willen zeggen in. Het was wel een beetje vreemd om te beweren dat ze altijd op zoek was geweest naar een man die kon tippen aan haar dromen over Hugo.

Ze veranderde van onderwerp en vroeg Hugo naar zijn leven.

Hij was al even beknopt als zij.

“Ik heb een goedlopend kantoor, samen met een vriend. We doen marketing en organisatieprojecten voor uiteenlopende bedrijven. Ik heb twee zoons van twaalf, een tweeling, en een dochtertje van zes jaar. Lizet is twee jaar geleden gestorven.”

Tamara knikte meewarig.

“Het moet vreselijk moeilijk voor je zijn geweest. Een drukke werkkring, drie jonge kinderen en dan je vrouw verliezen.”

Zijn gezicht werd gesloten en hij zweeg. Tamara dronk haar koffie op en vroeg zich af of ze niet beter afscheid kon nemen. Heel even had het geleken of de vertrouwelijke band die ze vroeger gehad hadden er nog steeds was, maar dat kon natuurlijk niet.

Ze zette het kopje neer en wilde opstaan, toen hij opkeek.

“Sorry, ik ben niet erg gezellig. Wil je alsjeblieft nog even blijven? Ik vind het echt heel leuk om je weer te zien.”

Tamara glimlachte. “Ik vind het ook fijn om jou te zien.”

Ze dronken nog een kopje koffie en het gesprek verliep wat soepeler toen ze herinneringen ophaalden aan hun jeugd. Al sinds Tamara een kleutertje was en Hugo haar stoere achtjarige buurjongen, hadden ze samen kattenkwaad uitgehaald.

“Weet je nog dat we naar de kermis in de stad wilden?”

Tamara grinnikte. “Jij zou wel fietsen, ik mocht achterop. We zijn niet eens tot het volgende dorp gekomen!”

“Wat was mijn vader kwaad, toen hij ons tegenkwam!”

“Jij slingerde ontzettend, levensgevaarlijk was dat!”

“Maar jij zat niet stil!”

Ze schoten gelijktijdig in de lach bij de herinnering.

Toen de ober vroeg of ze iets wilden eten, zagen Hugo en Tamara tot hun verbazing dat de middag omgevlogen was. Het was zes uur.

“Moet jij niet naar huis?” Ze keek Hugo schuld bewust aan.

Hij haalde zijn schouders op.

“De kinderen zijn weg met mijn schoonouders. Ik lust wel een hapje eten. Of heb jij afspraken?”

“Nee, en eten moet ik toch.”

“Lekker complimenteus ben jij. Je zou kunnen zeggen dat je smacht naar een dinertje met je eerste vriendje.” zei hij plagerig.

“Dat zou ik kunnen zeggen, ja.” Ze grinnikte. “Maar dat doe ik niet.”

Hij lachte.

“Nog altijd even ad rem. Ik heb je gemist.”

Tamara bloosde en richtte haar aandacht op de menukaart.

De rest van de avond bleef de sfeer tussen hen ongedwongen. Ze besloten naar de bioscoop te gaan en kozen eensgezind de nieuwste James Bondfilm uit. Daarna dronken ze nog wat in een gezellig cafeetje.

Tegen enen begon Tamara moe te worden, ze onderdrukte een hartgrondige gaap en lachte: “Tijd om naar huis te gaan. Het was gezellig.”

Hugo stond op.

“Waar woon jij op dit moment? In een hotel?”

“Nee, mijn moeder heeft hier in de buurt een appartement. Ze zit zelf weer ergens ver weg, maar ik mag er gewoon gebruik van maken. Wel handig, ze heeft ook een huisje in Frankrijk en een flat in Barcelona. Ik heb overal wel eens een aantal weken gewoond.”

“Ik zal je even wegbrengen. En wat doe jij morgen? Ik heb een hele lange saaie zondag voor me.” Ze waardeerde het dat hij geen pogingen deed om direct de nacht bij haar door te brengen en ze maakten een afspraak voor de volgende dag.

De zondag brachten ze door met een lange boswandeling. Ze aten pannenkoeken als lunch en zaten een paar uur op een zonnige open plek te praten.

Hoewel Hugo het nog steeds vermeed over zijn overleden vrouw te praten, vertelde hij nu wel meer over zijn kinderen.

“Victor en Alexander zijn twee echte doerakken. Altijd herrie maken en een hoop praatjes. Hanneke is een teer poppetje, maar ontzettend lief.”

“Ik zou ze graag leren kennen.”

Hugo had speels zijn arm rond haar schouders geslagen en ze moest haar hoofd draaien om hem aan te kijken. Hij boog zich naar voren en keek haar diep in de ogen. Hun lippen raakten elkaar en na een korte aarzeling, zowel van Tamara als van Hugo, volgde een lange zoen.

Tamara keek Hugo glimlachend aan. Het was niet te geloven dat je na twintig jaar gewoon verder kon gaan met verliefd zijn, maar het was zo. Compleet met vlinders in haar buik.

Een tweede zoen volgde en Hugo trok Tamara dicht tegen zich aan.

“Trouw met me!”

Tamara maakte zich los uit zijn omhelzing en keek hem verbaasd aan.

“Wat?”

“Trouw met me! Zo snel mogelijk. Waarom zouden we wachten? Het is voor ons allebei de beste oplossing. Jij hebt een man nodig, een vader voor je ongebooren kind. En ik zoek iemand die het huishouden kan doen en mijn kinderen kan verzorgen. Lizets moeder doet dat nu, maar de situatie is verre van ideaal. De kinderen en ik hebben stabiliteit nodig, een moeder, een echtgenote. Dat jij en ik elkaar daarbij ook nog best graag mogen, is mooi meegenomen.”

Tamara had even moeite zijn voorstel te verwerken en zweeg.

Hij vervolgde bijna smekend: “We zijn te oud om te geloven in een liefde die hemel en aarde beweegt. Is onze oude vriendschap en deze nieuwe kennismaking niet een veel kalmere basis?”

Ze beseftte dat haar gevoelens voor hem veel intenser waren dan de zijne. Dat kon ook niet anders.

Hij had die wereldschokkende liefde al gehad in Lizet. Hoe kon hij ook weten hoe erg ze het gevonden had toen hij zijn verloving aankondigde?

Was het wel verstandig om een huwelijk in te gaan op zo’n wankel basis? Maar ze wist zeker dat ze hem niet nog eens kwijt wilde raken.

Hij herhaalde:

“Tamara, wil je met me trouwen?”

Ze knikte.

“Ja, Hugo. Ik wil met je trouwen.”